

BRIDGERTON

Salainen sopimus

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Salainen sopimus

SUOMENTANUT
LAURA LIIMATAINEN

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Duke and I* ilmestyi Yhdysvalloissa 2000.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2000
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.
Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2020
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-2604-0

*Danielle Harmonille ja Sabrina Jeffriesille,
joita ilman en olisi koskaan saanut kirjaa valmiiksi
määräaikaan mennessä.*

*The Romance Journalin foorumin Marthalle,
joka ehdotti kirjan nimeksi Daphnen perijäpulsia.*

*Ja myös Paulille, vaikka hänen mielestään
tanssiminen on sitä, että hän seisoo paikallaan,
pitää minua kädestä ja katsoo minun pyörivän.*

Prologi

Clyvedonin jaarlin Simon Arthur Henry Fitzranulph Bassetin syntymää juhlistettiin mittavasti. Kirkonkellot soivat tunti-kaupalla ja samppanja virtasi jättimäisessä linnassa, jota vastasyntynyt kutsuisi aikanaan kodikseen. Kaikki Clyvedonin kylän asukkaat jättivät työt sikseen, sillä nuoren jaarlin isä oli määrännyt vapaapäivän. Ilta huipentui juhla-ateriaan.

”Tämä ei ole mikään tavallinen vauva”, sanoi leipuri sepälle.

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset ei nimittäin olisi Clyvedonin jaarli lopun ikäänsä, sillä se ei ollut virallinen arvonimi. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset – vauva, jolla oli nimiä useamman imeväisen tarpeisiin – perisi aikanaan yhden Englannin vanhimmista ja rikkaimmista herttua-kunnista. Ja jaarlin isä, Hastingsin yhdeksäs herttua, oli odottanut perijää vuosikausia.

Kun herttua seisoj käyvässä vaimonsa lapsivuodehuoneen ulkopuolella ja piti sylissään parkuvaa vastasyntynyttä, herttuan sydän oli haljeta ylpeydestä. Hän oli jo selvästi yli neljäkymmenen ja nähnyt herttua- ja jaarlitovereidensa saavan perillisen toisensa jälkeen. Muutama oli saanut vaivoikseen tyttären tai pari ennen kuin onnistui siittämään pojan, mutta loppujen lopuksi sukulinjan jatkuvuus oli turvattu. Heidän verensä virtaisi myös Englannin eliitin seuraavan sukupolven suonissa.

Mutta näin ei ollut Hastingsin herttuan laita. Hänen vaimonsa oli onnistunut tulemaan raskaaksi viisi kertaa heidän

viisitoistavuotisen avioliittonsa aikana, mutta vain kahdesti raskaus oli edennyt täysiaikaiseksi saakka, ja molemmilla kerroilla lapsi oli syntynyt elottomana. Kun viides raskaus päättyi veriseen keskenmenoon viidennellä kuulla, specialistit ja tohtorit varoittivat herttuaparia enää yrittämästä lasta. Herttuattaren henki oli vaarassa. Hän oli liian heiveröinen, liian heikko ja ehkäpä, kuten tohtorit yrittivät hienovaraisesti vihjailla, liian iäkäs. Herttualla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin sopeutua siihen, että Bassetin suvusta ei tulisi enää herttuota.

Mutta herttuatar, herra häntä siunatkoon, tiesi osansa elämässä. Kuuden kuukauden toipumisajan jälkeen hän avasi taas oman ja miehensä makuukamaria yhdistävät ovet, ja näin herttua aloitti uudelleen pyrkimyksensä saada poikalapsi.

Viisi kuukautta myöhemmin herttuatar ilmoitti odottavansa lasta. Herttuan välitöntä iloa himmensi hänen synkkä päättäväisyytensä sen suhteen, että kerta kaikkiaan mikään maailmassa ei saisi haitata raskautta. Herttuatar määrättiin vuodelepoon siitä hetkestä, kun ymmärrettiin, että hänen kuukausittainen verenvuotonsa oli jäänyt tulematta. Linnaan tuotiin kylälääkäri tapaamaan herttuatarta joka päivä, ja raskauden puolivälissä herttua etsi käsiinsä Lontoon kunnioitetuimman tohtorin ja maksoi hänelle ruhtinaallisen korvauksen siitä, että hän jätti praktiikkansa ja siirtyi väliaikaisesti Clyvedonin linnaan.

Tällä kertaa herttua ei jättänyt mitään sattuman varaan. Hän oli päättänyt saada pojan, ja herttuan arvonimi pysyisi Bassetien käsissä.

Herttuattaren kivut alkoivat kuukautta aiemmin kuin niiden olisi pitänyt, ja hänen lanteidensa alle laitettiin tyynyjä, sillä tohtori Stubbs selitti, että näin painovoima auttaisi pitämään lapsen kohdussa. Herttuan mielestä perustelu oli järkeenkäypä, joten hän tunki vaimonsa alle vielä yhden tyynyn tohtorin painuttua pehkuihin. Herttuatar makasi kahdenkymmenen asteen kulmassa kuukauden verran.

Viimein koitti totuuden hetki. Talon väki rukoili perijää toivovan herttuan puolesta. Jokunen muisti myös rukoilla herttuattaren puolesta, josta oli tullut laiha ja heiveröinen, vaikka hänen vatsastaan oli kasvanut suuri ja pyöreä. Kaikki yrittivät hillitä toiveitaan, sillä olihan herttuatar jo synnyttänyt ja haudannut kaksi lasta. Ja vaikka synnytys menisikin hyvin, voisihan lapsi silti olla, no, tyttö.

Kun herttuattaren huudot voimistuivat ja niitä kuului yhä useammin, herttua ryntäsi vaimonsa kamariin ja jätti huomiotta tohtorin, lapsenpäästäjän ja kamarineidin vastalauseet. Lapsivuoteella odotti verinen sotku, mutta herttua oli päättänyt olla paikalla, kun lapsen sukupuoli ilmoitettiin.

Ensin näkyviin tuli pää, sitten hartiat. Kaikki nojautuivat eteenpäin katsomaan, kuinka herttuatar pinnisteli ja ponnisteli ja sitten...

Sitten herttua tiesi, että Jumala oli olemassa ja että Hän oli kirkastanut kasvonsa Bassetien puoleen. Herttua antoi lapsenpäästäjälle hetken puhdistaa lapsi ennen kuin nappasi perijänsä käsivarsilleen ja asteli suureen saliin esittelemään poikaansa.

”Minulla on poika!” hän huusi. ”Täydellinen pieni poika!”

Palvelijoiden hurratessa ja itkiessä helpotuksesta herttua katsoi pikkuruista jaarlia ja sanoi: ”Sinä olet täydellinen. Sinä olet Basset. Sinä olet minun.”

Herttua halusi viedä pojan ulos näyttääkseen kaikille, että hän oli vihdoin siittänyt terveen poikalapsen, mutta huhtikuinen ilma oli viileä, joten herttua salli lapsenpäästäjän palauttaa vauvan äitinsä syliin. Herttua nousi hienoimman ruunansa selkään ja ratsasti juhlimaan kailottaen onneaan jokaiselle, joka suostui kuuntelemaan.

Sillä aikaa herttuatar, joka oli vuotanut verta tasaisesti synnytyksestä lähtien, vaipui tajuttomuuteen ja lopulta hiipui hiljalleen pois.

Herttua todella suri vaimonsa poismenoa. Hän ei tietenkään ollut rakastanut vaimoaan eikä vaimo häntä, mutta he olivat olleet ystäviä eräänlaisella etäisellä tavalla. Herttua ei ollut odottanut avioliitolta muuta kuin poikaa ja perijää, ja tässä suhteessa vaimo oli ollut esimerkillinen puoliso. Herttua järjesti niin, että vaimon hautakiven juureen tuotiin joka viikko uusia kukkia vuodenajasta riippumatta. Vaimon muotokuva siirrettiin salongista eteishalliin portaiden yläpuolelle paikkaan, joka osoitti suurta kunnioitusta.

Ja sitten herttua alkoi kasvattaa poikaansa.

Ensimmäisenä vuonna herttualla ei juurikaan ollut virkaa. Vauva oli liian nuori kuuntelemaan luentoja maanhoidosta ja vastuusta, joten herttua jätti Simonin lastenhoitajan hoiviin ja lähti Lontooseen. Siellä hänen elämänsä jatkui hyvin samantapaisena kuin ennen vanhemmuuden siunausta sillä erotuksella, että hän pakotti jokaisen, jopa Englannin kuninkaan, katsomaan poikaansa kuvaavaa miniatyyrimaalausta, jonka oli teetänyt pian tämän syntymän jälkeen.

Herttua vieraili silloin tällöin Clyvedonissa ja palasi lopullisesti Simonin toisena syntymäpäivänä valmiina ottamaan nuorukaisen koulutuksen käsiinsä. Poni oli ostettu, pieni ase valittu tuleville ketunmetsästysretkille ja opettajat palkattu kaikkiin mahdollisiin oppiaineisiin.

”Poika on aivan liian nuori!” lastenhoitaja Hopkins huudahti.

”Hölynpölyä”, vastasi Hastingsin herttua alentuvasti. ”En tietenkään oleta hänen hallitsevan mitään saman tien, mutta herttuan koulutusta ei voi aloittaa liian aikaisin.”

”Hän ei ole herttua”, mutisi lastenhoitaja.

”Hänestä tulee herttua.” Hastings käänsi selkensä hoitajalle ja kyykistyi poikansa viereen, joka rakensi epäsymmetristä linnaa lattialla olevista palikoista. Herttua ei ollut käynyt Clyvedonissa useaan kuukauteen, ja hän oli tyytyväinen Simonin kasvutahtiin. Pojasta oli tullut vantteraa ja terveennäköinen lapsi, jolla oli kiiltävän ruskeat hiukset ja kirkkaansiniset silmät.

”Mitäs rakentelet, poikani?”

Simon hymyili ja osoitti.

Hastings kääntyi lastenhoitaja Hopkinsin puoleen. ”Eikö poika osaa puhua?”

Hoitaja pudisti päätään. ”Ei vielä, teidän armonne.”

Herttua kurtisti kulmiaan. ”Hän on kaksivuotias. Eikö hänen pitäisi jo puhua?”

”Joillakin lapsilla kestää toisia kauemmin oppia puhumaan, teidän armonne. Nuoriherra Simon on selvästi nokkela pieni poika.”

”Totta kai hän on nokkela. Hän on Basset.”

Lastenhoitaja nyökkäsi. Hän nyökkäili aina, kun herttua paasasi Bassetien erinomaisesta verenperinnöstä.

”Ehkäpä pojalla ei vain ole sanottavaa”, hän ehdotti.

Herttua ei näyttänyt vakuuttuneelta, mutta ojensi Simonille lelusotamiehen, taputti tämän päälakea ja lähti ulos harjoittamaan lordi Worthilta ostamaansa uutta tammaa.

Kaksi vuotta myöhemmin herttua ei enää ollut yhtä toiveikas.

”Miksi poika ei puhu?” herttua jylisi.

”En tiedä”, lastenhoitaja vastasi ja väanteli käsiään.

”Mitä olette tehnyt hänelle?”

”En mitään!”

”Jos olisitte tehnyt työnne oikein, hän puhuisi”, sanoi herttua ja tökkäsi sormellaan vihaisesti Simonin suuntaan.

Simon oli harjoitellut kirjoittamista matalan lastenpöytänsä ääressä ja seurasi kanssakäymistä erittäin kiinnostuneena.

”Poika on nelivuotias, luoja paratkoon”, herttua ärjyi. ”Hänen pitäisi osata puhua.”

”Hän osaa kirjoittaa”, hoitaja sanoi nopeasti. ”Olen kasvattanut viisi lasta eikä yksikään ole oppinut kirjaimia yhtä nopeasti kuin nuoriherra Simon.”

”Kirjoittamisella ei ole mitään virkaa, jos ei osaa puhua.” Hastings kääntyi Simoniin päin silmät vihasta leimuten. ”Puhu minulle, penteleen pentu!”

Herttua kääntyi katsomaan poikaansa, joka niiskutti ja pyyhki silmiään yrittäessään näyttää vahvalta isänsä edessä.

”En voi edes katsoa häntä”, herttua henkäisi. ”En kestä häntä silmissäni.”

Sen sanottuaan herttua harppoi ulos huoneesta.

Lastenhoitaja Hopkins halasi poikaa tiukasti. ”Et ole type-rys”, hoitaja kuiskasi vimmaa äänessään. ”Olet älykkäin tuntemani pikkupoika. Ja sinä jos joku opit puhumaan kunnolla.”

Simon nojautui hoitajan lämpimään syleilyyn ja nyyhkytti.

”Me vielä näytämme isällesi”, hoitaja vannoi. ”Minä pakotan hänet syömään sanansa, vaikka se olisi viimeinen tekoni.”

Lastenhoitaja Hopkins oli sanansa mittainen nainen. Hastingsin herttua vetäytyi Lontooseen ja yritti teeskennellä, ettei hänellä ole poikaa, mutta lastenhoitaja vietti jokaisen valveilla-olohetkensä Simonin kanssa. He makustelivat sanoja ja tavuja, ja lastenhoitaja kehui poikaa vuolaasti, kun tämä osui oikeaan, ja kannusti silloin, kun tämä takelteli.

Kehitys oli hidasta, mutta Simonin puhe kehittyi. Kuusi-vuotiaana ”ä-ä-ä-ä-ä-ä-ä-ä-ä-älä” oli muuttunut muotoon ”ä-ä-älä”, ja kahdeksanvuotiaana hän sai sanotuksi kokonaisia lauseita kangertelematta. Hankaluuksia tuli silloin, kun Simon oli poissa tolaltaan, ja lastenhoitaja usein muistutti poikaa malttamaan mielensä ja pysymään rauhallisena, jos tämä halusi saada sanottavansa ulos yhtenä kappaleena.

Mutta Simon oli päättäväinen, älykäs ja, mikä kenties tärkeintä, Simon oli kirokun itsepäinen. Hän oppi hengittämään syvään ennen jokaista lausetta ja ajattelemaan sanojaan ennen kuin yritti puhua. Hän tutkaili, miltä suussa tuntui, kun sanat soljuivat vaivatta, ja yritti analysoida, mitä tapahtui änkyyttäessä.

Ja lopulta yhdentoista ikäisenä Simon kääntyi lastenhoitaja Hopkinsin puoleen, kokosi hetken ajatuksiaan ja sanoi: ”Taitaa olla aika mennä tapaamaan isääni.”

Lastenhoitaja nosti katseensa. Herttua ei ollut nähnyt poikaa seitsemään vuoteen eikä vastannut yhteenkään tämän lähettämään kirjeeseen.

Poika oli lähettänyt satoja.

”Oletko varma?” hoitaja kysyi.

Simon nyökkäsi.

”Selvä siis. Pyydän laittamaan vaunut valmiiksi. Lähdemme Lontooseen aamunkoitteessa.”

Matka kesti puolitoista päivää, ja myöhään iltapäivällä vauvat saapuivat herttuan Lontoon-kodin Basset Housen edustalle. Simon ihmetteli kaupungin vilkkaita katuja ja niiden vilinää, kun lastenhoitaja Hopkins johdatti hänet portaat ylös. Kumpikaan ei ollut koskaan käynyt Basset Housessa, joten etuovelle päästyään lastenhoitaja ei tiennyt mitä muuta tehdä kuin koputtaa.

Ovi heilahti auki lähes välittömästi, ja varsin vaikuttava hovimestari katsoi Simonia ja lastenhoitajaa nenänvarttaan pitkin.

”Tavaratoimitukset takaportille”, hän lausui ja oli sulkemaisillaan oven.

”Top tykkään!” lastenhoitaja sanoi vikkelästi ja tunki jalkansa oven väliin. ”Emme ole palvelusväkeä.”

Hovimestari mulkaisu lastenhoitajan vaatetusta.

”Tai siis minä olen, mutta hän ei.” Lastenhoitaja tarttui Simonia käsivarresta ja nyki tätä eteenpäin. ”Tässä on Clyvedonin jaarli, ja häntä on parasta kohdella kunnioittavasti.”

Hovimestarin leuka kirjaimellisesti lokahti auki, ja hän räpytteli silmiään moneen otteeseen ennen kuin sanoi: ”Olen ymmärtänyt, että Clyvedonin jaarli on menehtynyt.”

”Mitä?” lastenhoitaja kirkaisi.

”En varmastikaan ole!” Simon huusi yksitoistavuotiaan lapsen tuohtumuksella.

Hovimestari tutkiskeli katseellaan Simonia, tunnisti välittömästi Bassetien piirteet ja usutti vieraat sisään.

”Miksi luulit, että olen ku-kuollut?” Simon kysyi. Hän kirosi mielessään itseään takeltelustaan, mutta ei ollut yllättynyt. Useimmiten hän änkytti vihaisena.

”En osaa sanoa”, hovimestari vastasi.

”Varmasti osaat”, lastenhoitaja napautti. ”Ei tuollaista voi sanoa Simonin ikäiselle pojalle eikä selittää asiaa lainkaan.”

Hovimestari oli hetken hiljaa ja sanoi sitten: ”Hänen armonsa ei ole maininnut teitä vuosikausiin. Viimeisen kerran hänen armonsa sanoi, ettei hänellä ole poikaa. Herttua näytti olevan tuskissaan tätä sanoessaan, joten kukaan ei kysellyt aiheesta. Me, siis palvelusväki, oletimme, että olitte nukkunut pois.”

Simon tunsu, kuinka hänen leukansa jäykistyi ja kurkun lihakset tekivät armottomasti töitä.

”Eikö herttua olisi viettänyt suruaikaa?” lastenhoitaja vaati saada tietää. ”Tulitteko ajatelleeksi sitä? Miten saatoitte kuvitella pojan olevan kuollut, jos isä ei viettänyt suruaikaa?”

Hovimestari kohautti olkiaan. ”Hänen armonsa pukeutuu usein mustaan. Suruaika ei olisi muuttanut hänen asuaan.”

”Tämä on pöyristyttävää”, lastenhoitaja Hopkins sanoi. ”Vaadin, että kutsutte hänen armonsa paikalle välittömästi.”

Simon ei sanonut mitään. Hän yritti parhaansa mukaan hallita tunteensa. Hänen oli pakko. Hän ei pystyisi puhumaan isälleen, jos hänen verensä kiehuisi näin kuumana.

Hovimestari nyökkäsi. ”Herttua on yläkerrassa. Käyn kertomassa, että olette saapuneet.”

Lastenhoitaja alkoi kävellä kiivaasti edestakaisin. Hän mutisi puoliääneen ja kutsui herttuaa jokaisella rumalla sanalla, jonka löysi varsin kattavasta sanavarastostaan. Simon seisoi keskellä huonetta käsivarret sojottaen vihaisina tikkuina kylkiä vasten ja hengitti syvään.

Sinä pystyt tähän, Simon hoki itselleen hiljaa mielessään. *Sinä pystyt tähän.*

Lastenhoitaja kääntyi Simonin puoleen ja henkäisi nähdessään, kuinka tämä yritti hillitä malttinsa. ”Juuri noin”,

hän sanoi, laskeutui polvilleen ja otti Simonin kädet omiinsa. Hän tiesi paremmin kuin kukaan, mitä tapahtuisi, jos Simon ei ehtisi rauhoittua ennen kuin kohtaisi isänsä. ”Hengitä syvään. Ja muista miettiä etukäteen, mitä aiot sanoa. Jos pystyt hallitsemaan –”

”Lellit siis poikaa edelleen”, kaikui kopea ääni ovensuusta.

Lastenhoitaja Hopkins suoristautui ja kääntyi hitaasti ympäri. Hän yritti keksiä jotain kunnioittavaa sanottavaa. Hän yritti keksiä, miten voisi helpottaa kammottavaa tilannetta. Mutta sitten lastenhoitaja näki Simonin piirteet herttuan kasvoilla, ja hänen raivonsa syttyi uudestaan liekkeihin. Herttua saattoi näyttää aivan pojaltaan, mutta ei hän ollut Simonille isä.

”Teidän armonne, te olette halpamainen”, lastenhoitaja sylki suustaan.

”Ja te, rouva, saatte potkut.”

Lastenhoitaja horjahti.

”En salli kenenkään puhuvan Hastingsin herttualle tuolla tavalla”, herttua jylisi. ”En kenenkään!”

”Ettekö edes kuninkaan?” Simon irvaili.

Hastingsin herttua kääntyi ympäri eikä edes huomannut, että hänen poikansa oli puhunut takeltelemata. ”Sinä”, hän sanoi matalalla äänellä.

Simon nyökkäsi kohteliaasti. Hän oli saanut suustaan yhden lauseen oikein, mutta se oli ollut lyhyt eikä hän halunnut koetella onneaan. Ei nyt ollessaan niin pahasti poissa tolaltaan. Tavallisesti hän ei änkyttänyt päiväkausiin, mutta nyt...

Isänsä tuijotuksen alla Simon tunsu itsensä sylivauvaksi, ja vieläpä typeräksi sellaiseksi.

Yhtäkkiä kieli tuntui oudon paksulta.

Herttua hymyili julmasti. ”Miten puolustaudut, poika? Mitä? Mitä haluat sanoa?”

”Kaikki on hyvin, Simon”, lastenhoitaja Hopkins kuiskasi ja katsahti herttuaan vihaisesti. ”Älä anna hänen suututtaa sinua. Sinä osaat kyllä, kultaseni.”

Jotenkin lastenhoitajan kannustus pahensi tilannetta. Simon oli tullut Lontooseen näyttääkseen isälleen, ja nyt lastenhoitaja kohteli häntä kuin pikkulasta.

”Mikä on vialla?” herrtua pilkkasi. ”Veikö kissa kielen?”

Simon jännittyi niin, että hän alkoi vapista.

Isä ja poika tuijottivat toisiaan ikuisuudelta tuntuvan ajan, kunnes herrtua kirosi ja marssi ovelle. ”Olet suurin epäonnistumiseni”, hän sihisi pojalleen. ”En tiedä, mitä olen tehnyt ansaitakseni sinut, mutta luoja auttakoon, jos vielä kerrankin osut tielleni.”

”Teidän armonne!” lastenhoitaja Hopkins sanoi närkästyneesti. ”Lapselle ei sovi puhua noin.”

”Viekää hänet pois silmistäni”, herrtua sähähti lastenhoitajalle. ”Saatte pitää työnne, kunhan pidätte pojan kaukana minusta.”

”Odottakaa!”

Herrtua kääntyi hitaasti ympäri kuullessaan Simonin äänen. ”Sanoitko sinä jotain?” hän kysyi sanojaan venyttäen.

Simon hengitti kolme kertaa syvään nenän kautta, sillä hänen huulensa olivat yhä puristuneet kiinni raivosta. Hän pakotti leukansa rennoksi ja hieroi kieltään kitalakeaan vasten. Hän yritti muistaa, miltä tuntui puhua tavallisesti. Vihdoin, juuri kun herrtua oli taas alkamassa haukkua poikaansa, Simon avasi suunsa ja sanoi: ”Minä olen teidän poikanne.”

Simon kuuli, kuinka lastenhoitaja Hopkins henkäisi helpotuksesta, ja Simon näki isänsä silmissä jotain, mitä hän ei ollut koskaan ennen nähnyt. Ylpeyttä. Vain rahtusen, mutta katseen syvyyksissä oli piilossa jotain, joka antoi Simonille toivon kipinän.

”Minä olen teidän poikanne”, hän sanoi uudestaan, nyt vähän kovempaa, ”enkä ole k – ”

Yhtäkkiä hänen kurkkunsa kuroutui umpeen. Hän meni paniikkiin.

Sinä pystyt tähän. Sinä pystyt tähän.

Mutta Simonin kurkku tuntui ahtaalta ja kieli paksulta, ja hänen isänsä silmät kapenivat viiruiksi...

”En ole k-k-k-”

”Mene kotiin”, herttua sanoi matalalla äänellä. ”Sinun paikkasi ei ole täällä.”

Simon tunsi herttuan hylkäyksen luissaan ja ytimissään saakka. Erikoinen kipu astui hänen vartaloonsa ja vaelteli sydämen ympärillä. Ja kun viha hyökyl Simonin ruumiiseen ja läikkyi hänen silmistään, hän vannoi vakavan valan.

Jos hän ei voisi olla poika, jota hänen isänsä toivoi, niin hän vannoi jumalan nimeen, että hänestä tulisi sen täysi vastakohta...

1. luku

Bridgertonit ovat ilmiselvästi yhteiskunnan ylempien portaiden tuotteliain perhe. Varakreivittären ja edesmenneen varakreivoin uutteruus oli mitä ihailtavinta, vaikka lasten nimivalintoja voisi pitää hieman latteina. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory ja Hyacinth – järjestelmällisyys on toki hyve, mutta luulisi älykkäiden vanhempien osaan pitää lukua lapsistaan, vaikka nimet eivät olisikaan aakkosjärjestyksessä.

Lisäksi varakreivittären ja hänen kahdeksan lapsensa näkeminen samassa huoneessa saa katselijan epäilemään, näkeekö hän kaiken kahtena, kolmena tai vielä pahempaa. Tämä kynäilijä ei ole koskaan nähnyt ulkoiselta olemukseltaan niin samankaltaista sisarusparvea. Kynäilijänne ei ole koskaan vaivautunut tarkistamaan silmien väriä, mutta kaikilla kahdeksalla on samanlaiset piirteet ja sama paksu kastanjanruskea tukka. Sääliksi käy varakreivitärtä, joka yrittää järjestää hyviä naimakauppoja lapsilleen, kun yksikään ei ole värykseltään muodikkaampi. Mutta onhan siinä hyviäkin puolia, että perheessä on kosolti samaa näköä: ainakaan ei voi epäillä, etteikö lapsista jokainen olisi saman avioliiton tuote.

Hyvä lukija, omistautunut kynäilijänne toivoo, että samaa voisi sanoa kaikista suurperheistä...

LADY WHISTLEDOWNIN SEURAPIIRISANOMAT
26. HUHTIKUUTA 1813

”Pah!” Violet Bridgerton rutisti yksisivuisen aviisin mytyksi ja viskasi sen hienostuneen salongin halki.

Hänen tyttärensä Daphne tiesi, että nyt ei kannattanut avata suuta, joten hän teeskenteli uppoutuvansa kirjontatyöhönsä.

”Oletko lukenut hänen kirjoituksensa?” Violet tiukkasi. ”Oletko?”

Daphne katsahti paperimyyttyä, joka lojui mahonkisen sivupöydän alla. ”En saanut mahdollisuutta ennen kuin, öh, pääsit loppuun saakka.”

”Luehan sitten”, Violet vaikersi ja heilautti kättään dramaattisesti ilmassa. ”Lue, kuinka *tuon* nainen mustamaalaa meitä.”

Daphne siirsi kirjontatyönsä rauhallisesti sivuun ja kurotti pöydän alle. Hän oikoi paperiarkkia sylissään ja luki perhettään käsittelevän kappaleen. Silmiään räpytellen hän nosti katseensa. ”Eihän tämä niin kamalaa ole, äiti. Tekstihän on suorastaan armollista verrattuna siihen, mitä hän kirjoitti Featheringtoneista viime viikolla.”

”Miten ikinä löydän sinulle aviomiehen, kun *tuon* nainen parjaa perhettäsi?”

Daphne keskittyi hengittämään. Hän oli viettänyt lähes kaksi seurapiirikautta Lontoossa, joten hänen päätään alkoi särkeä, kun hän kuulikin sanan ”aviomies”. Daphne halusi naimisiin, todella halusi, eikä edes vaatinut tosirakkautta. Mutta oliko liikaa pyydetty, että hänellä olisi edes jonkinlaisia lämpimiä tunteita aviomiestään kohtaan?

Tähän mennessä neljä miestä oli pyytänyt Daphnen kättä, mutta hän ei yksinkertaisesti osannut kuvitella loppuelämänsä yhdenkään sulhaskandidaatin kanssa. Se oli mahdotonta. Oli toki myös miehiä, joista tulisi Daphnen mielestä kelpoja siippoja, mutta ongelma oli, ettei heistä yksikään ollut kiinnostunut Daphnesta. Totta kai miehet *pitivät* Daphnesta, kaikkihan hänestä pitivät. Daphne oli kaikkien mielestä hauska ja kiltti ja nokkela eikä häntä pidetty lainkaan epäviehättävänä. Daphnen kauneus ei kuitenkaan häikäissyt,

hänen läsnäolonsa ei saanut takeltelemaan eikä kirvoittanut runoilemaan.

Daphne mietti inhoten, että miehet kiinnostuivat vain pelottavista naisista. Kukaan ei tahtonut kosiskella Daphnen kaltaista tyttöä. Kaikki sanoivat pitävänsä hänestä, koska hänelle oli helppo jutella ja hän aina ymmärsi, miltä miehestä tuntuu. Eräs mies, josta Daphne ajatteli saavansa mukiinmenevän aviomiehen, sanoi hänelle: ”Piru vieköön, Daff, et ole lainkaan niin kuin tavalliset naisolennot. Olet kerrassaan normaali.”

Tämän olisi voinut tulkita kohteliaisuutena, ellei mies olisi saman tien lähtenyt jahtaamaan ensimmäistä vastaantulevaa vaaleaverikköä.

Daphne laski katseensa ja huomasi kätensä puristuneen nyrkkiin. Hän katsahti ylös ja näki äitinsä tuijottavan vastausta odottaen. Daphne oli jo hengittänyt ulos, joten hän selvitti kurkkuaan ja sanoi: ”Olen varma, ettei Lady Whistledownin harmiton palsta huononna mahdollisuuksiani löytää aviomies.”

”Daphne, on kulunut jo kaksi vuotta!”

”Ja Lady Whistledown on julkaissut lehteään vasta kolme kuukautta, joten tuskin voimme syyttää häntä naimattomuudesta.”

”Minä syytän ketä haluan”, Violet mutisi.

Daphnen kynnet painautuivat syvälle kämmeniin, kun hän hillitsi halunsa vastata äidilleen. Daphne tiesi äidin ajattelevan hänen parastaan, ja Daphne tiesi, että äiti rakasti häntä. Ja Daphnekin rakasti äitiään. Itse asiassa ennen kuin Daphne tuli naimaikään, Violet oli ollut suorastaan äideistä parhain. Ja oli edelleenkin, ainakin silloin kun ei ollut epätoivoinen siksi, että Daphnen jälkeen oli vielä kolme muuta tytärtä naitettavana.

Violet painoi hennon kätensä rinnalleen. ”Hän vihjaaili ilkeästi syntyperästäsi.”

”Eikä vihjaillut”, Daphne sanoi hitaasti. Oli paras edetä varoen, jos aikoi olla eri mieltä äidin kanssa. ”Hän sanoi, ettei

ole epäilystäkään siitä, että me olemme syntyneet avioliitossa ja että samaa ei voi sanoa useimmista suurperheistä.”

”Sellaisista asioista ei ole syytä puhua”, Violet tuhahti.

”Äiti, Lady Whistledown kirjoittaa skandaalijulkaisua. Hänen tehtävänsähän on nostaa esiin juuri sellaisia asioita.”

”Hän ei edes ole oikea ihminen”, tiuskaisi Violet. Hän laski kätensä kapeille lanteilleen, mutta muuttikin mieltään ja heristi sormiaan. ”Vai että Whistledown! En ole koskaan kuullutkaan Whistledowneista. Kuka tahansa tämä turmiollinen nainen onkin, hän ei varmasti ole yksi *meistä*. Jalosukuiset eivät voisi kirjoittaa noin inhottavia valheita.”

”Totta kai hän on yksi meistä”, sanoi Daphne. Hänen ruskeat silmänsä täytyivät huvituksesta. ”Jos hän ei olisi seurapiirien jäsen, ei hän mitenkään voisi tietää uutisia, joista kirjoittaa. Vai luuletko, että hän on nuuskija, joka tiirailee ikkunoista ja sala-kuuntelee ovien läpi?”

”Siivoa suusi, Daphne Bridgerton”, Violet sanoi ja hänen silmänsä kapenivat viiruiksi.

Daphne puri huultaan hillitäkseen hymynsä. ”Siivoa suusi” oli Violetin vakiovastaus, kun jälkikasvu oli niskan päällä väittelyssä.

Daphne kuitenkin nautti liikaa äidin kiusoittelemisesta ollakseen vastaamatta. ”En yllättyisi, jos Lady Whistledown olisi joku ystävättäristäsi”, hän sanoi ja kallisti päätään.

”Varo sanojasi. Ystävättäreni eivät koskaan alentuisi moiseen.”

”Taidat olla oikeassa”, Daphne myöntyi. ”Mutta olen varma, että tunnemme kirjoittajan. Ulkopuoliset eivät koskaan pääsisi käsiksi tietoihin, joita Lady Whistledownilla on.”

Violet risti käsivartensa rinnalleen. ”Sietäisi mennä nurin koko lehti.”

Daphne ei voinut vastustaa kiusausta, vaan huomautti: ”Jos haluat lehden menevän nurin, niin ei kannattaisi ostaa sitä.”

”Mitä väliä sillä on?” Violet tiukkasi. ”Kaikki muut lukevat lehteä. Yhden naisen surkea kauppasaartoni saisi vain minut

näyttämään tietämättömältä, kun muut kihertäisivät Lady Whistledownin uusimmille juoruille.”

Se oli totta, Daphne myönsi hiljaa mielessään. Lontoon kerma oli kehittänyt suorastaan riippuvuuden *Lady Whistledownin seurapiirisanomiiin*. Salaperäinen lehti oli alkanut ilmestyä seurapiirien jäsenten ovelle kolme kuukautta aiemmin. Kahden viikon ajan se oli kannettu jokaiseen merkittävään talouteen maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin. Kolmantena maanantaina hovimestarit ympäri Lontoota odottivat *Whistledownin* lehdenjakajia vain huomatakseen, että ilmaisen toimituksen sijasta juorulehden hinta oli nyt pöyristyttävät viisi penniä kappale.

Daphnen täytyi myöntää, että kuvitteellinen Lady Whistledown oli liiketoimissaan etevä. Kun hän alkoi vaatia maksua juoruistaan, Lontoon seurapiirien merkkihenkilöt olivat jo kourussa. Ei auttanut kuin pulittaa, ja muiden asioihin nokkansa tunkeva nainen kääri sievoisia summia.

Violet marssi edestakaisin ja puhisi perheensä ”pöyristyttävästä parhaamisesta”. Daphne varmisti, ettei äiti huomannut, kun hän painoi katseensa tutkiakseen skandaalisanomia. *Whistledown*, kuten kaikki lehteä kutsuivat, oli kiinnostava sekoitus mielipidekirjoituksia, seurapiiriuutisia, tulikivenkatkuksia loukkauksia ja satunnaisia kehuja. Toisin kuin aiemmat seurapiiriuutisia käsittelevät aviisit, *Whistledown* käytti ihmisten koko nimiä eikä piiloutunut salanimien taakse. Jos Lady Whistledown halusi kirjoittaa jostakusta, hän käytti tämän oikeaa nimeä. Seurapiirien kerma esitti järkyttynyttä, mutta oli salaa ihastunut.

Uusin numero oli taattua *Whistledownia*. Lyhyt artikkeli Bridgertoneista oli oikeastaan vain kuvaus perheestä, ja sen lisäksi Lady Whistledown kuvaili edellisillan tanssiaisten tapahtumia. Daphne ei ollut osallistunut, sillä oli ollut hänen pikkuisarensa syntymäpäivä, ja Bridgertonit tekivät aina numeron syntymäpäivistä. Niitä myös juhliittiin usein, sillä perheessä oli kahdeksan lasta.

Naimaton nuori nainen ja
synkkämielinen, hurmaava herttua.
Salainen sopimus ja teeskennelty
suhde. Mikä voisi mennä pieleen?

Daphne Bridgerton on kerrassaan kyllästynyt siihen, ettei sopivaa sulhasehdokasta löydy. Herttua Simon Bassett puolestaan tahtoo välttää avioliiton kahleet hinnalla millä hyvänsä. Kun he kohtaavat, syntyy suunnitelma: jos he esiintyvät rakastavaisina, Simon saa olla rauhassa ja Daphnen kurssi seurapiirien avioliittomarkkinoilla lähtee nousuun. Mitä lähemmin he tutustuvat, sitä vaikeampaa Daphnen kuitenkin on muistaa, että romanssi on vain teeskentelyä...

Salainen sopimus aloittaa 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvan romanttisen *Bridgerton*-sarjan.

9 789520 426040

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2604-0